

LỜI CUỐI CỦA MẸ GỬI CON GÁI THÂN YÊU

1 giờ khuya thứ Bảy, Feb. 27/2016

Giấy thương vô cùng của Mẹ,

Một ngày trong tuần lễ vừa qua, trong cuộc chuyện trò gương gao, con đã nói lên biết bao lời thông hận với Mẹ, Mẹ sẵn sàng nhận lỗi trước con. Cái lỗi lớn nhất là đã sinh con là **đưa con của một người mẹ kỳ quặc như Mẹ**. Lỗi lớn thứ hai là KHÔNG ĐỦ **kiên nhẫn hạ mình xuống thấp hơn** trước mặt ông TNH hai mươi năm xưa để giữ lại cho con một người cha. Vì vậy mà suốt 20 năm trời, con cứ đi tìm, đi tìm hoài một tình cha đã mất (y hết bị kịch của đời Mẹ).

Tuy nhiên trên hết, có một lời thông hận con nói như gào lên làm trái tim Mẹ nát tan và đường máu lưu thông như đường bị nghẽn: *"27 năm qua Mẹ cứ nhồi vào óc con cái ý nghĩ: Không ai trên đời thương con bằng Mẹ. Vì vậy mà ngày nay ngay cả con Kelly tỏ tình cảm cho con, con cũng đăm nghi ngờ..."*

Con ơi, với điều này Mẹ đã nói và còn nói hoài cho đến khi nhắm mắt: **"Sẽ không bất cứ ai trên đời thương con VÔ ĐIỀU KIỆN cho bằng Mẹ đã thương con 27 năm qua và còn mãi mãi về sau. Còn tất cả các cái Tình khác trên đời đều LUÔN LUÔN PHẢI CÓ ĐIỀU KIỆN trao đổi; cho dù đó là Tình Yêu nam nữ, Tình Vợ Chồng, Tình Bạn, Tình Người, Tình Họ Tộc, luôn cả Tình Anh Em máu mủ ruột thịt..."**

Mẹ không trách con khi con còn quá nhỏ, chưa từng trải qua cuộc sống để nhận thật giá trị cho lời Mẹ nói. Nhưng một ngày nào, cái ngày Mẹ đã không còn ở cạnh để thương con, hy vọng rằng con mới hiểu và thâm sâu vào tim từng lời của Mẹ hôm nay.

Ở trên Mẹ viết rằng có hai cái lỗi lớn Mẹ đã phạm phải. Nhưng còn "cái lỗi" thứ ba là đẩy con vào con đường Văn Chương, Mẹ không bao giờ hỏi hận theo điều đó. Hai mươi mấy năm xưa đi vào con đường đắng cay gai góc này, Mẹ KHÔNG HỀ tìm ra người đồng hành nâng đỡ, ngay cả đó là người chồng của Mẹ. Ngày nay, Mẹ tự nguyện hết lòng khuyến khích khi nhận ra tài năng đặc biệt của con.

Vì vậy một mai khi không còn ở cạnh bên để đưa tay ra kịp lúc ôm con vào lòng lúc con cần đến thì **Mẹ tin rằng chỉ DUY NHẤT Văn Chương mới có thể thay Mẹ mà làm điều ấy**. Con hãy nên trân trọng và gìn giữ người bạn Chữ Nghĩa đó. Cũng van xin con ĐỪNG BAO GIỜ quay lưng lại với Chữ Nghĩa (như từ một năm qua Mẹ đã rất đau lòng mà đành chấp nhận sự quay lưng lạnh lẽo của con).

Hãy nên ghi khắc vào tâm câu nói này của Mẹ: **"Sau Mẹ, chẳng bất cứ ai trên đời có thể làm trái tim cô đơn của con ấm lại cho bằng Chữ Nghĩa. "Một Người Bạn" thật đáng quý (hơn cả Mẹ), kẻ chỉ biết LẮNG NGHE chứ không bao giờ phản bội hay bỏ rơi con** (như ông TNH đã bỏ con hai mươi năm cũ và như Mẹ rồi cũng sẽ bỏ con một ngày sau này)."

Thương con, lại càng thương hơn khi cái viễn ảnh Mẹ sẽ không còn nữa trên thế gian này để giúp đỡ an ủi con, --như từng làm thế-- cứ ám ảnh đầu óc Mẹ mấy lúc gần đây. (*)

Mẹ của con,
Thu-Vân-TTBG.

[]

[(*) Tôi luôn luôn nói với Âu Cơ (và nghĩ thật như thế) rằng:
"Sau này, đứa con gái nào thương anh Nó thì sẽ là **con gái Mẹ**.
Còn đứa con trai nào thương con thì sẽ là **con trai Mẹ**."

Tuy nhiên, như một dấu ấn của Định Mệnh, tôi **không bao giờ tin tưởng vào Hôn Nhân**. Và cũng CHƯA HỀ nhìn thấy cuộc hôn nhân nào suông sẻ trên cõi đời này, nhất là đối với những nghệ sĩ, nhà văn. Âu Cơ cũng biết rõ trong tôi điều đó. Có lẽ vì vậy mà nó "giữ rịt" mối tình và người tình hiện tại, không muốn tôi can dự vào bất cứ hành vi lời nói nào của nó trong chuyện (mà nó cho là) RIÊNG của nó từ hơn một năm qua. Người mẹ NHƯ TÔI có lỗi gì không trong niềm tin bị đánh mất của đứa con gái nhỏ? (Note sáng thứ Ba, Feb. 1/2016).

[]

THƯ E-MAIL GỬI ÂU CƠ

lúc 5 giờ sáng thứ Hai, April 19/2016, San Jose.

Con gái rất thương của Mẹ,

Mẹ biết con đau khổ chẳng kém gì Mẹ trong chuyện tan vỡ tình cảm Mẹ Con ngày hôm nay, và tương lai sẽ còn đau khổ nhiều hơn nữa khi không còn Mẹ trên cõi đời này. Nhưng giống như Dostoievski đã viết: "*Con người cần phải đau khổ. Đau khổ làm thăng hoa trái tim con người...*" thì nỗi đau khổ bây giờ và mai sau sẽ lại là điều làm cho con **TRỞ THÀNH NHÀ VĂN** thật sự. **Và Mẹ tin con sẽ thành công trên nghiệp Văn Chương**. Ít ra con có nửa giòng máu đầy nghị lực của mẹ trong người thì "*sự đi tìm cuộc đời của con*" ngày hôm nay sẽ không rơi vào nỗi tàn tạ ngày mai như ông TNH.

Con cứ việc vui trong những gì con đã chọn, Mẹ cầu chúc thật lòng bằng tất cả trái tim của một người Mẹ rất thương con. Và ít ra mai này dù có chết thì Mẹ cũng toại nguyện là đã cấy trồng nỗi yêu thích Văn Chương vào trái tim con hơn hai chục năm qua. Nó sẽ **THAY MẸ** mà **an ủi con**. **Chỉ xin con ĐỪNG BAO GIỜ bỏ rơi nó**. Nó sẽ đem danh vọng đến cho con từ sự **đau khổ lớn lao** này.

Năm ngoái về Dalat ngồi uống rượu với Bác Ngọc, nhắc đến tên con, bác đã khóc và nói với Mẹ: "*Ít ra em còn nhìn được Âu Cơ. Chứ còn anh, làm sao nhìn lại Ngọc Nga bây giờ.*" **Thì ngày nào Mẹ còn nhìn thấy con, con nên vui về với Mẹ, và Mẹ cũng hoàn toàn là như thế.** Câu nói của bác Ngọc và một câu của Di Bé nói trong buổi họp mặt sau ngày Bà chết luôn luôn ám ảnh Mẹ. Khi đó Di Bé nói: "*Đừng bao giờ nên vì sự nóng nảy của chị mà tình mẹ con tan vỡ và làm lợi cho kẻ thứ ba.*"

Di Bé "tưởng điên", hóa ra Mẹ lại còn điên hơn vì lòng thương dành cho con. Con là đứa con gần gũi thân yêu với Mẹ **hơn bất cứ ai** trong cuộc đời này, nay mất đi, làm sao Mẹ không hoảng loạn điên đảo. Vì thế hai cuộc gọi cho anh Long và cô Liên đạo trước chỉ là KẾT QUẢ nảy sinh từ sự cô đơn và tan nát của trái tim sau khi Bà chết mà lại bị con bỏ rơi. Đó là lỗi của Mẹ để ngày hôm nay Mẹ hoàn toàn bị mất con. Chứ còn Mẹ, con quá hiểu cái tánh tự trọng kiêu ngạo của Mẹ: Mẹ sẽ xin giữ lời là **không làm phiền gì đến đời con và bất cứ ai dính líu đến con nữa từ đây.**

Con có thể lấy lá thư này làm bằng chứng mà không cần phải buộc Mẹ ký tên hay thu âm lời nói Mẹ như con đã làm ngày hôm qua. **Chỉ vì nghĩ rằng con còn thương Mẹ** nên Mẹ mới xen vào, chứ một khi nhìn ra sự thực phũ phàng, thì Mẹ chỉ biết quay lưng trong nước mắt mà thôi (như Mẹ từng quay lưng trước BỐ TNH, trước các người này người kia trong đời Mẹ khi nhận ra tấm lòng họ đã không còn giữ cho Mẹ.) Chứ Mẹ không phải là loại làm phiền nín kéo ai, ngay cả với con. Con yên lòng điều đó.

Điều sau cùng: Vĩnh viễn Mẹ vẫn là Mẹ của con như ngày xưa, hy sinh TẤT CẢ cho con nên bất cứ cái gì và khi nào con cần đến Mẹ, Mẹ vẫn mở rộng vòng tay ôm con vào lòng bằng tất cả niềm vui của trái tim tàn tạ khô héo mà thôi.

Mẹ, TTBG.

[]

THƯ E-MAIL GỬI ÂU CƠ

Thursday, April 21/2016

Giấy thương của Mẹ,

Có điều này Mẹ nói thật bằng tất cả trái tim, con nên tin Mẹ lần cuối: **Mấy ngày nay ngồi nghiền ngẫm lá số tử vi của Mẹ, nhận biết ra cái hạn 10 năm (kể từ 2009--2018) Mẹ bị rơi vào sao Vũ Khúc nói lên sự cô độc tuyệt đối.**

Còn cái Hạn 10 năm, SAU KHI ông TNH bỏ đi (1999--2008) là Hạn vui chơi của Mẹ. Vì vậy mà từ 1999 mình đi qua Texas trình diễn, rồi mình đi Berlin, đi Bruxelles, xong tiếp liên tục là các mùa hè vui thú ở VN, (2000--2008), cho đến đầu năm 2009 trở về Mỹ, mình bị đụng ngay mọi chuyện lộn xộn đến suýt mất nhà.

Ngẫm đi ngẫm lại lá số, Mẹ phải nói thật rằng: chỉ vì Năng nó đến trong đời con **nhằm lúc Mẹ đang rơi vào cái hạn XUI** nên cũng kéo theo cái xui **cho nó** và con, chứ tụi con **KHÔNG có lỗi gì** trong sự yêu đương.

Nghĩ vậy, Mẹ lại thấy thương nó và nhất là thương con hơn.

Con đã biết Mẹ tuy nóng nảy nhưng suy nghĩ rất sâu và có lòng thương người rất đậm. Mẹ chỉ "phù suy" chứ không "phù thịnh" như bao kẻ khác. Trong toàn bộ những đứa con tinh thần của Mẹ, cuốn Nhật Nguyệt viết về bác Ngọc là cuốn được Mẹ yêu quý nhất. Tại sao? Bởi vì khi nó chào đời, Mẹ và ông TNH đang tan vỡ vì sự ngoại tình của ông nên CHĂNG được có lấy một ly rượu mừng như bao cuốn khác trước và sau đó. **Nó là đứa con tinh thần hiếm nhất của Mẹ.** Nhưng không ngờ đó chính là cuốn được đọc giả khắp nơi trên thế giới yêu thích rất nhiều.

Năng nó ví như cuốn Nhật Nguyệt đó. Những mùa hè trong cái hạn tốt của Mẹ thuở xưa, Mẹ có tiền bạc, các cuộc chơi thường rất vui thì Năng nó lại không có mặt. Còn khi Mẹ đi vào vận Xui thì nó xuất hiện. **Tội là tội ở chỗ đó.**

Mẹ không giống như con nghĩ đâu. Một khi đã chấp nhận Năng thì Mẹ chỉ mong con có hạnh phúc suốt đời bên nó mà thôi. Chứ cái tâm Mẹ đâu có ác mà mong cho người khác đau khổ, nhất là con trên hết, làm sao Mẹ mong điều đó. Đừng nghĩ vậy tội nghiệp Mẹ.

Mẹ nói ít con hiểu nhiều. Mẹ XIN HỨA bằng tất cả tấm lòng là từ khi giải tỏa được tâm trí Mẹ như viết ở trên (theo lá số tử vi), Mẹ thấy thương con và Năng rất nhiều. Mẹ cũng nói như thế với anh Nô ngày hôm qua. **CON NÊN TIN MẸ LẦN CUỐI.**

Thương con,

Mẹ.

□

*(Kết thúc BI KỊCH CỦA MỘT NHÀ VĂN
San Jose, nửa khuya Thứ Năm, April 21/2016)*

*Bất tri "nhị bách" dư niên hậu
Thiên hạ hà nhân khắp "Thu Vân"?!*

Trần Thị Băng Giây.

□